

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

8Cdo/77/2023
IČS: 7519205019

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne
narodenej _____ zastúpenej advokátom Mgr. Petrom
Arendackým, Bratislava, Železničiarska 13, proti žalovanej **Slovenskej sporiteľni, a. s.,
Bratislava**, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária
Mária Grochová a partneri, s. r. o., Košice-mestská časť Staré Mesto, Bočná 10, IČO:
36 863 017, **o zaplatenie 1 565,88 eura s príslušenstvom** vedenom na Okresnom súde Košice
pod sp. zn.13Csp/447/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach
z 28. júna 2023 sp. zn. 11CoCsp/36/2022, takto

r o z h o d o l:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2023 sp. zn. 11CoCsp/36/2022 **z r u -
š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Uznesenie Mestského súdu Košice č. k. K3-13Csp/447/2019-234 z 30. októbra 2023
s právoplatnosťou od 5. decembra 2023 **z r u š u j e**.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Košice – okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 13Csp/447/2019-166 z 23. septembra 2021 konanie v časti o zaplatenie sumy 1,66 eura a o zaplatenie 200 eur zastavil; vo zvyšnej časti žalobu zamietol; žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 52 ods. 4, § 107 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), c), d), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 až 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 4 zákona č. 251/2001 Z. z., § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere a na základe výsledkov vykonaného dokazovania a nesporných skutkových tvrdení ustálil, že

žalovaná v hmotnoprávnom postavení veriteľa uzavrela so žalobkyňou v postavení dlžníka dňa 1. decembra 2008 zmluvu o splátkovom úvere č. 0448994058, z ktorej vyplynul záväzok žalovanej poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 140 000 Sk (4 647,15 eura), ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 56,76 eura od 20. januára 2009, počet splátok 119 mesiacov, poplatok za správu úveru v sume 1,99 eura mesačne a spracovateľský poplatok vo výške 89,59 eura, zaplatený pri podpise zmluvy, pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 7,15 %, ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 8,86 %, priemernej hodnote RPMN vo výške 17,05 %, a celkových nákladov spojených s úverom v sume 2 222,87 eura s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 20. novembra 2018. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah ako záväzkový, vyplývajúci zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy a po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju zamietol. Podľa záveru súdu prvej inštancie poskytnutý spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože v zmluve sú uvedené všetky obligatórne náležitosti požadované zákonom v súlade s ustanovením § 4 zákona č. 258/2001 Z. z., riadne je uvedená aj RPMN a celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré údaje sú uvedené v správnej výške. Žiadne zmluvné podmienky neodporujú ustanoveniu § 3 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že namiesto správnej ňou vypočítanej výšky RPMN 9,99 %, je v zmluve uvedená hodnota RPMN 8,86 % nesprávna, ani s názorom žalobkyne, že ak sú v zmluve uvedené údaje o RPMN a celkové náklady spojené s úverom nesprávne, hľadá sa akoby neboli uvedené vôbec. Súd prvej inštancie nepovažoval spôsob výpočtu RPMN žalobkyňou za objektívny a úplne správny, nakoľko použila interaktívnu kalkulačku na výpočet RPMN, pričom všetky známe kalkulačky nie sú certifikované a nejedná sa o jednoduchý výpočet, nakoľko do predpokladov výpočtu vstupujú nielen mesačná splátka úveru vo výške 56,76 eura a počet splátok 119, ale aj spracovateľský poplatok splatný v deň poskytnutia úveru, poplatok za správu úveru. Taktiež má význam aj dátum uzavretia zmluvy a úhrada prvej splátky, takmer po dvoch mesiacoch od uzavretia zmluvy. V tejto súvislosti poznamenal, že domnienka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v prípade nesprávne uvedenej hodnoty RPMN bola zavedená až zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý nahradil zákon č. 258/2001 Z. z. Zároveň poukázal na to, že žalovaná v konaní predložila rozpis a spôsob čerpania úveru, úrokov a rozpis platieb, na základe ktorých boli vypočítané celkové náklady spotrebiteľského úveru, ako aj výška RPMN (v spise na č. l. 157 - 158), z ktorých vyplýva, že uvedené údaje sú v zmluve uvedené v správnej výške. Záverom súd prvej inštancie skonštatoval, že v čase uzavretia úverovej zmluvy dňa 1. decembra 2008 bol poskytnutý úver pre žalobkyňu výhodný, keďže priemerná hodnota RPMN na trhu v tom čase bola 17,05 % a úrokové sadzby sa pohybovali vo výške 14,69 %, pričom žalobkyňa mala dohodnutú RPMN vo výške 8,86 % a úrokovú sadzu vo výške 7,15 % ročne. Konanie v časti o zaplata istiny 1,66 eura a finančného zadost'učinenia vo výške 200 eur, súd prvej inštancie z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby v súlade s ustanoveniami § 144 a § 145 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zastavil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. júna 2023 sp. zn.

11CoCsp/36/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania; žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správne zistenie skutkového stavu, ako správne právne posúdenie, s ktorými závermi sa stotožnil vo vzťahu k povahe právneho vzťahu strán a jeho obsahu, v otázke posúdenia obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z., ako aj v otázke, že na strane žalovanej nevzniklo bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobkyne smerujúce proti spôsobu právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a spochybňujúce skutkový základ rozhodnutia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala svoje tvrdenia o absencii obsahových náležitostí zmluvy o úvere uzatvorenej so žalovanou, resp. o ich nesprávnej výške uvedenej v jej neprospech ako spotrebiteľky. Žalobkyňa sa odvolávala na internetovú kalkulačku dostupnú na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorá má iba informatívny a nezáväzný charakter, pričom neuviedla konkrétny výpočet zahŕňajúci všetky zákonom vyžadované parametre vzorca na výpočet RPMN, rovnako ani neidentifikovala, ktorú hodnotu do vzorca žalovaná dosadila nesprávne. Pokiaľ v odvolacej replike namietala tiež nesprávnosť údajov o výške spotrebiteľského úveru uvedených v zmluve, túto námietku neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, preto túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako tzv. novotu v odvolacom konaní, na ktorú neprihliadal v súlade s ustanovením § 366 CSP. Podľa výpočtu odvolacieho súdu s použitím internej kalkulačky pre výpočet RPMN zverejnenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pri zadaní údajov uvedených v zmluve o výške úveru 4 647,15 eura, dátume poskytnutia úveru dňa 1. decembra 2008, dátume prvej splátky dňa 20. januára 2009, určeného dňa mesačnej splátky 20. v mesiaci, výške mesačnej splátky v sume 56,76 eura, počte splátok 119 a dodatočných nákladov pozostávajúcich z poplatku za poskytnutie úveru vo výške 89,59 eura a poplatku za správu úveru v sume 236,81 eura ($119 \times 1,99$), je výsledná hodnota RPMN vo výške 8,70 % a celkovo zaplatená suma činí 6 844,03 eura. V posudzovanej zmluve o úvere je uvedený údaj o RPMN vyšší v rozsahu 8,86 %, ktorý nie je v neprospech spotrebiteľa, ale naopak, pričom takáto odchýlka podľa názoru odvolacieho súdu celkom zrejme nemohla negatívne ovplyvniť rozhodnutie žalobkyne ako spotrebiteľky prevziať úverový záväzok, pre ktorú by zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenal, že účelom spotrebiteľskej ochrany je eliminovať dopady nerovnovážneho postavenia spotrebiteľa oproti dodávateľovi, nie ale ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami neplnenia si povinností, ktoré za spotrebiteľsky prijateľných podmienok prevzal. Aj podľa záverov judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“) ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru, pričom pri poskytnutí spotrebiteľskej ochrany je potrebné rešpektovať poctivo nadobudnuté práva dodávateľa. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej medzi iným vyložil Smernicu Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica č. 2008/48/ES“) tak, že článok 23 smernice sa má interpretovať v tom zmysle, že zmluva o úvere by sa mala považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, len ak neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice a pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie

môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že v zmysle eurokonformnej interpretácie aplikovanej právnej normy upravujúcej obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa pre vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predpokladá, nielen zistenie akejkoľvek chýbajúcej náležitosti (nesprávnosti) v úverovej zmluve, ale aj vyhodnotenie jej absencia, resp., že zistená nesprávnosť mohla mať vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa prevziať úverový záväzok. V danom prípade v zmluve o splátkovom úvere uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 1. decembra 2008 žalobkyňou chýbajúce obsahové náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z. sú riadne a jednoznačne uvedené, pričom podľa posúdenia odvolacím súdom zistená odchýlka v údajoch o hodnote RPMN a o nižších celkových nákladoch úveru v zmluve o úvere, nepôsobili proti žalobkyni ako spotrebiteľke, a v žiadnom prípade nemohli spochybníť možnosť žalobkyne posúdiť rozsah jej záväzku pri uzavretí úverovej zmluvy a negatívne ovplyvniť jej rozhodnutie prevziať úverový záväzok, pretože neboli uvedené v jej neprospech. V neprospech spotrebiteľa môže byť len taká nesprávnosť údajov o RPMN, ktorá vo svojej podstate znamená, že úverové zaťaženie spotrebiteľa je v skutočnosti vyššie, než je deklarované prostredníctvom údajov uvedeného v úverovej zmluve. Je logické, že uvedenie vyššieho než skutočného údajov o RPMN v zmluve o úvere nemôže mať negatívny vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s poskytovateľom úveru, nakoľko taký údaj má potenciál spotrebiteľa od uzavretia úverovej zmluvy skôr odlákať, než ho k prevzatíu záväzku za takýchto podmienok primäť. Pokiaľ napriek tomu spotrebiteľ na takúto úverovú zmluvu pristúpi, nenaplnenie jeho očakávaní o rozsahu úverového záväzku bude mať na neho prirodzene len pozitívny dopad, nakoľko zaplatí v skutočnosti menej než podľa údajov o RPMN na celkových nákladoch úveru zaplatiť mal. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. a žalobkyňa neplnila žalovanej bez právneho dôvodu, preto sa podanou žalobou nedôvodne domáhala od žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietavom výroku ako vecne správny potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietala, že ako slabšia strana v spore očakávala, že sa súd vysporiada so všetkými povinnými náležitosťami v zmluve o úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z., ako aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Zároveň očakávala, že sa vysporiada aj so všetkými námietkami, ktoré vzniesla v rámci prvoinstančného konania. V tejto súvislosti poukázala na obsah podania zo 17. decembra 2019, z ktorého vyplýva, že jej bola vyplatená suma len 4 557,56 eura namiesto v zmluve deklarovaných 4 647,15 eura. Rozdiel medzi výškou úveru a skutočným čerpaním finančných prostriedkov je vo výške 89,59 eura. Táto suma predstavuje spracovateľský poplatok, ktorý bol zúčtovaný žalovanou z výšky úveru v sume 4 647,15 eura. Uvedený záver súdu prvej inštancie namietala v odvolaní, preto nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu o posúdení

uplatnenej námietky ako novoty v odvolacom konaní. V tejto súvislosti podotkla, že v zmysle ochrany spotrebiteľa je súd v spotrebiteľských sporoch ako sporoch s ochranou slabšej strany povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi aj nad rámec toho, čoho sa výslovne dovoľáva. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 162/2020, z ktorého relevantnú časť citovala. Nezaobranie sa relevantnou námietkou, ako aj jej posúdenie ako novoty dovolateľka považovala za porušenie jej procesných práv a tým naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

3.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľka namietala závery odvolacieho súdu týkajúce sa aplikácie ustanovenia § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. Odvolací súd posúdením uzavretej zmluvy o úvere z 1. decembra 2008 konštatoval, že obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 4 zákona č. 258/2001 Z. z.. V zmluve sú správne údaje o RPMN a o celkových nákladoch spojených s úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z., preto úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. Prijatím peňažného plnenia žalovanou nad rámec skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov z úverovej istiny nevzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. K uvedenému záveru odvolací súd dospel na základe vlastných výpočtov a za použitia internej kalkulačky pre výpočet RPMN zverejnenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, bez uvedenia odkazu na webovú stránku. Podľa názoru dovolateľky, odvolací súd zaťažil napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, keďže nie je možné objektívne zistiť, či v rozsudku uvedené tvrdenia o výsledkoch uvedenej internej kalkulačky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zodpovedajú skutočnosti alebo nie. Napadnuté rozhodnutie spočíva na dôkaze, ktorý nebol vykonaný zákonom predpísaným spôsobom v prvoinštančnom i v odvolacom konaní. Dovolateľka sa preto nemala možnosť s týmto dôkazom oboznámiť a vyjadriť sa k nemu. V rámci namietania nesprávnych právnych záverov odvolacieho súdu akcentovala pochybenie, ku ktorému dospel odvolací súd k nesprávnej hodnote celkovej splatnej sumy 6 844,03 eura a k výslednej hodnote RPMN vo výške 8,70 %. Podľa názoru dovolateľky výška mesačnej splátky v sume 56,76 eura a počet splátok 119 predstavuje sumu vo výške 6 754,44 eura, plus dodatočné náklady a to poplatok za poskytnutie úveru vo výške 89,59 eura, poplatok za správu úveru vo výške 236,81 eura (119 x 1,99), čo predstavuje celkovú sumu vo výške 7 080,84 eura a nie 6 844,03 eura ako uviedol odvolací súd. Podľa dovolateľky sa odvolací súd odklonil od záveru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2022, sp. zn. 9Cdo/287/2021, keď do celkovej výšky úveru zahrnul aj poplatok za spracovanie úveru v sume 89,59 eura. Odvolací súd v súvislosti s výpočtom údajov spotrebiteľského úveru uviedol, že internetová kalkulačka na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky má iba informatívny a nezáväzný charakter, pričom pri svojom výpočte použil internú kalkulačku zverejnenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, i napriek tomu, že spotrebiteľské úvery spadajú do gescie Ministerstva financií Slovenskej republiky. Najmä, ak ani kalkulačka Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky nemá iný než informatívny a nezáväzný charakter. K uvedenému podotkla, že už len nesprávna hodnota celkovej splatnej čiastky vo výške 6 844,03 eura vypočítaná odvolacím súdom podľa jeho vlastného výpočtu dokazuje, že odvolací

súd svojim výpočtom dospel aj k nesprávnej hodnote RPMN vo výške 8,70 %. Kalkulačka výpočtu RPMN na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky je porovnateľná s kalkulačkou výpočtu RPMN Národnej banky Slovenska, pričom pri porovnaní ich výsledkov ide o minimálne rozdielne výsledné hodnoty. Podľa kalkulačky výpočtu RPMN Národnej banky Slovenska pri uvedení celkovej výšky úveru so spracovateľským poplatkom v sume 4 647,15 eura, je výsledná hodnota RPMN vo výške 9,89 % a pri uvedení celkovej výšky úveru bez spracovateľského poplatku v sume 4 557,56 eura, je výsledná hodnota RPMN vo výške 10,42 %. Podľa kalkulačky výpočtu RPMN Ministerstva financií Slovenskej republiky po dosadení údajov tak, ako sú uvedené v zmluve o úvere, t. j. výška úveru vrátane spracovateľského poplatku, predstavuje celkovú sumu vo výške 4 647,15 eura a hodnota RPMN je 9,74 % a celkom splatená suma činí sumu vo výške 7 080,84 eura, pričom v zmluve o úvere bola stanovená hodnota RPMN vo výške 8,86 %. Podľa kalkulačky výpočtu RPMN Ministerstva financií Slovenskej republiky po dosadení správnych údajov, t. j. výška úveru bez spracovateľského poplatku, predstavuje celkovú výšku úveru 4 557,56 eura a hodnota RPMN 10,24 % a splatená suma je vo výške 7 080,84 eura, pričom v zmluve o úvere bola uvedená hodnota RPMN vo výške 8,86 %. K otázke celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, dovolateľka poukázala na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z., účinného ku dňu podpisu zmluvy o úvere a namietala, že odvolací súd neposudzoval správnosť údajov o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Ak teda boli poskytnuté finančné prostriedky len vo výške 4 557,56 eura, namiesto zmluvne dohodnutých 4 647,15 eura ako celková výška úveru, potom celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom predstavujú sumu vo výške 2 523,28 eura (119 splátok po 56,76 eura + spracovateľský poplatok 89,59 eura + poplatok za správu úveru 236,81 eura). V zmluve uvedené celkové náklady v sume 2 222,87 eura sú uvedené nesprávne, t. j. sú uvedené v nižšej hodnote o 300,41 eura v neprospech spotrebiteľa. Následne k námietke vzťahujúcej sa na výšku RPMN uviedla, že jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázala v konaní nesprávnosť, zákonne povinných obligatórnych náležitostí vyplývajúcich z ustanovenia § 4 zákona č. 258/2001 Z. z.. Argumentovala tým, že preukázala nesprávne údaje o RPMN a o celkových nákladoch spojených s úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z., preto je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. Prijatím peňažného plnenia žalovanou nad rámec skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov v sume 4 557,56 eura z titulu úverovej istiny, vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie na úkor dovolateľky. V kontexte uvedeného podotkla, že sa nedomáhala ochrany pred dôsledkami neplnenia si povinnosti, ale z dôvodu, že zaplatila viac o 66,29 eura než mala. Z uvedených dôvodov preto namietala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uplatňovali si náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu, po zhrnutí priebehu konania podotkla, že dovolateľka v podanom dovolaní sa obmedzila len na prosté citovanie z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/112/2019 z 20. júla 2020, avšak bez toho, aby v danej súvislosti uviedla akúkoľvek polemiku s rozsudkom súdom prvej inštancie a objasnila, v čom podľa nej

skutkovo, dôkazne alebo právne pochybil. Uviedla, že dovolateľka nikdy v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepožadovala prieskum zmluvnej náležitosti výšky úveru, ani nepredniesla žiadne tvrdenie, z ktorého by požiadavka takého prieskumu mala nejako nepriamo vyplývať. Všetky ňou produkované tvrdenia sa týkali výlučne žalobných dôvodov, ktoré boli obsahom podanej žaloby, t. j. údajnej nesprávnosti zmluvných údajov o celkových nákladoch spotrebiteľa a o RPMN. Žalovaná sa nestotožnila s tvrdením dovolateľky, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie preskúmať *ex offio* zmluvnú náležitosť výšky úveru, lebo v priebehu prvoinštančného konania žalobkyňa nepredniesla žiadne tvrdenie na podklade, ktorého by sa mal takýto prieskum uskutočniť. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ zdôraznila, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna (C-421/14 Banco Primus) a súd nemôže v plnej miere nahradiť úplnú nečinnosť dotknutého spotrebiteľa (C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones, C-34/13 Kušionová). V tejto súvislosti zdôraznila, že konkrétne konanie zahŕňa určité procesné požiadavky, ktoré spotrebiteľ musí dodržiavať, aby mohol uplatniť svoje práva, to neznamená, že mu bolo odňaté právo na účinnú súdnu ochranu (C- 483/16 Sziber). K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná poukázala na jeho nevymedzenie zákonným spôsobom. Navrhla dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť. Uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu nevysporiadania sa s uplatnenou argumentáciou už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorú odvolací súd vyhodnotil ako tzv. novotu v odvolacom konaní podľa § 366 CSP, čím podľa dovolateľky došlo k porušeniu jej procesných práv v spojení s právom na spravodlivý proces.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa v spore domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1565,88 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 1 565,88 eura od 20. augusta 2016 do zaplatenia. Dôvodila, že na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0448994058 z 1. decembra 2008 jej bol žalovanou poskytnutý spotrebný úver vo výške 4

647,15 eura, ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 56,76 eura v počte 119 splátok vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc od 20. januára 2009 s dojednanou konečnou splatnosťou úveru dňa 20. novembra 2018. Ďalej sa zaviazala platiť mesačne poplatok za správu úveru v sume 1,99 eura, pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti vo výške 7,15 %, spracovateľskom poplatku v sume 89,59 eura, výške RPMN 8,86 % a priemernej RPMN 17,05 % a celkových nákladoch spojených s úverom v sume 2 222,87 eura. V spore namietala nesprávnosť stanovenia výšky RPMN z dôvodu, že z úverovej zmluvy zaplatila jednorazový poplatok za poskytnutie úveru pri podpise zmluvy v sume 89,59 eura, preto z titulu poskytnutého spotrebného úveru jej bola poukázaná len suma vo výške 4 557,56 eura. Podľa uvedených údajov mala žalobkyňa zaplatiť celkom sumu 6 754,44 eura z titulu poskytnutého úveru, sumu 236,81 eura z titulu poplatku za správu a spolu so spracovateľským poplatkom vo výške 89,59 eura, teda mala zaplatiť celkovú čiastku vo výške 7 080,84 eura. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom tak predstavovali sumu vo výške 2 433,69 eura. Vychádzajúc z uvedeného žalobkyňa namietala zmätočnosť, nejasnosť a neurčitosť uvedených celkových nákladov v zmluve vo výške 2 222,87 eura, preto tvrdila, že zmluva o splátkovom úvere uvedené zákonné náležitosti nespĺňa. Zároveň namietala nesprávnosť uvedenej výšky RPMN v zmluve vo výške 8,86 % v jej neprospech, lebo podľa údajov v zmluve výška RPMN je vo výške 9,99 %. Z uvedených dôvodov považovala poskytnutý úver za bezúčelný a bez poplatkov.

15. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

16. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, týkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné

tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

17. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní. Jej použitie v sporoch s ochranou slabšej strany je limitované. Zo základného princípu zakotveného v čl. 6 Základných princípov CSP vyplýva, že ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu, je prípustné modifikovať všeobecné pravidlo, že strany sporu majú možnosť uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v rovnakej miere. Slabšia strana vo význame ustanovení § 290 až 323 CSP, je zvýhodnená pri realizácii tohto procesného práva. Procesné úkony slabšej strany nepodliehajú sudcovskej koncentrácii konania, zákonná koncentrácia v materiálnom význame *de facto* existuje aj v konaniach s ochranou slabšej strany (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 579 s., 584 s.).

18. V danom prípade odvolací súd v súvislosti s uplatnenou námietkou v odvolaní žalobkyňou, týkajúcou sa nesprávneho posúdenia obligatórnych náležitostí zmluvy o splátkovom úvere dôvodil, že žalobkyňa v konaní jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala jej tvrdenia o absencii obsahových náležitostí zmluvy o úvere uzatvorenej so žalovanou, resp. o ich nesprávnej výške uvedenej v jej neprospech. Uvedenú námietku vyhodnotil ako tzv. novotu v odvolacom konaní, na ktorú nebolo možné prihliadať z dôvodu nesplnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 366 CSP. K zistenej odchýlke v údajoch o hodnote RPMN stanovenej odvolacím súdom vo výške 8,70 % a hodnote vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebnom úvere vo výške 8,86 %, ako aj o nižších celkových nákladoch úveru poznamenal, že nepôsobili proti žalobkyni ako spotrebiteľke, pretože neboli v jej neprospech.

19. Z obsahu spisu však vyplýva, že dovolateľka v konaní pred súdom prvej inštancie podaním z 19. decembra 2019 kvantifikovala výšku bezdôvodného obohatenia v sume 1 567,54 eura, ako aj namietala, že jej bol poskytnutý spotrebný úver v sume 4 557,56 eura po odpočítaní sumy 89,59 eura z titulu spracovateľského poplatku (v spise na č. l. 73, ako na č. l. 126 až 129). Dovolací súd uplatnenú námietku vyhodnotil ako dôvodnú. Nestotožnil sa preto so záverom uvedeným odvolacím súdom, že dovolateľka nenamietala v konaní pred súdom prvej inštancie nesprávnosť údajov o výške spotrebiteľského úveru. Z judikatúry Súdného dvora EÚ (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je revitalizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1030-1031 s.).

20. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal

v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

21. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.*).

22. V súvislosti s namietaním nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd oboznámením sa s rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobkyňou dospel k záveru, že uplatnená námietka je dôvodná. Namietanie zákonných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere č. 0448994058 z 1. decembra 2008 (v spise na č. l. 7-8) žalobkyňou v konaní pre súdom prvej inštancie, ako aj v podanom odvolaní predstavuje podstatnú a právne významnú argumentáciu v spotrebiteľskom vzťahu pri uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami, odvolacím súdom nemožno preto považovať za dostatočné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 CSP. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

23. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje, že dovolateľka opodstatnene namietala porušenie jej procesných práv v takej intenzite, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, preto prípustnosť, ale aj dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP je daná.

24. Uznesením č. k. K3-13Csp/447/2019-234 z 30. októbra 2023 s právoplatnosťou od 5. decembra 2023, súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania pred súdom prvej inštancie a trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 772,22 eura na účet právnej zástupkyne žalovanej v lehote do 3 dní od

právoplatnosti tohto uznesenia.

25. Podľa § 439 CSP dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

26. Vydanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obdo7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním dotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004).

27. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Zároveň zrušil aj uznesenie o trovách konania v súlade s § 449 v spojení s § 439 CSP. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia z procesných dôvodov sa dovolací súd následne nezaoberal uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

28. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu.

29. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalobkyne, s tým, že je potrebné zákonu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadať sa s námietkami uplatnenými vo vzťahu k namietanej skutočne poskytnutej výške spotrebiteľského úveru vyhodnotením predpokladov použitých na výpočet RPMN, vychádzajúc zo zmluvy o splátkovom úvere, ako aj celkových nákladov (v spise na č. l. 73, č. l. 128-129) v súlade s § 4 ods. 2 písm. j) a ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. V rozsudku Súdneho dvora EÚ z 23. januára 2025 vo veci C-677/23 súd vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48 zmenenej smernicou 2011/90 sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet RPMN musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy (§ 455 CSP).

30. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2025

JUDr. Gabriela Klenková, PhD.

predsedníčka senátu

JUDr. Ivan Rumana

člen senátu

Mgr. Miroslav Šepták

člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Janka Lužová